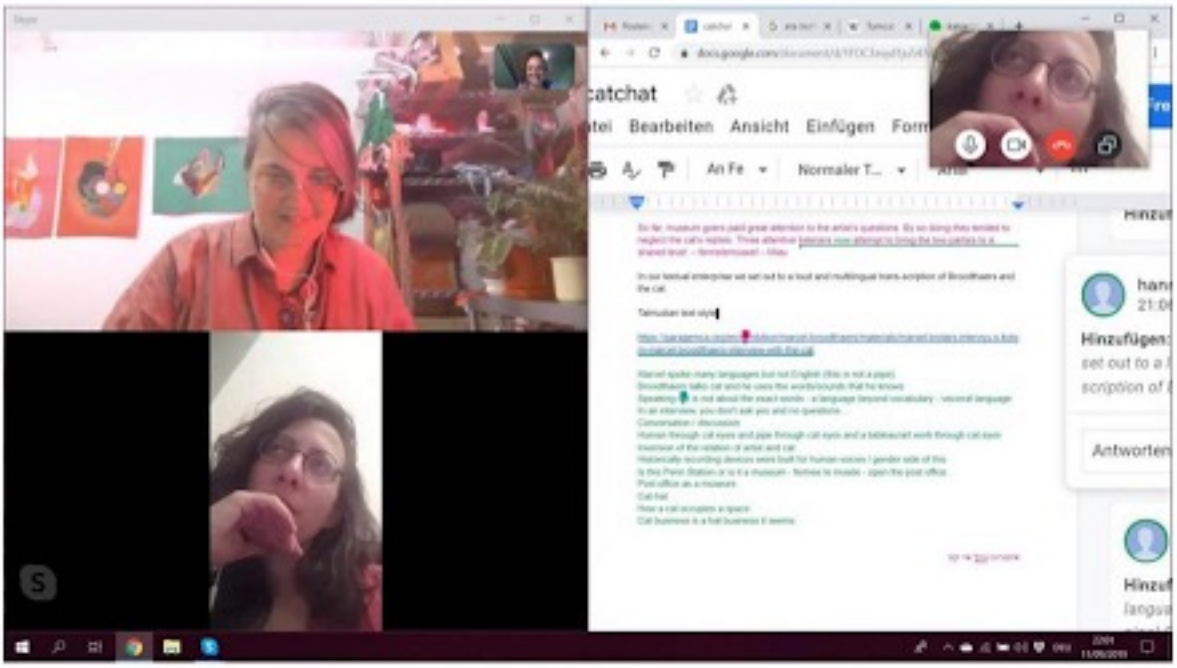
מ(ב)ר מבקרת #2: אצל נעה גינזבורג עם האנה ברוקמולר

בעקבות הפרויקט המשותף Chat Cat, שבו דנו בראיון שערך מרסל ברותרס עם חתול, מיכל ב. רון יוזמת ביקור מקוון בסטודיו של נעה גינזבורג, ביחד עם האנה ברוקמולר. הן משוחחות על רעיון ה-"Coziness Radical", על ביתיות, על אובייקטים חוץ-עיניים ועל קפיצות במקומות ציבוריים.

טור מאת מיכל ב. רון ינואר 13, 2022

סקייפ היה כמו סטודיו שלנו עוד לפני שמגפת הקורונה הפכה מפגשים מקוונים בינלאומיים לעניין: אני בברלין, האנה ברוקמולר בווינה, ונעה גינזבורג בניו-יורק - המקום שהפגיש אותנו. זמן קצר לאחר מכן, כאשר האנה ואני כבר חזרנו לצד האחר של האוקיינוס האטלנטי ונעה נשארה בעולם החדש, הפקנו את פרויקט שיתוף הפעולה שלנו, "קאט-צ'אט", באמצעות סקייפ וגוגל דוקס, תוך כדי דיון בראיון שמרסל ברותרס (כן, שוב הוא) ערך עם חתול בשנת 1970. האנה ואני הקשבנו לאמן בדרכים היסטוריות וטקסטואליות, ואילו נעה, אמנית מיצב שחיה עם שני החתולים אוגי ומיס, הייתה קשובה יותר למבעו של החתול. הערנו, הרחבנו ופירשנו את הדיון בין מ.ב. לבין ח. ושלחנו את ה"צ'אט" שלנו, בצורת עמוד מהתלמוד, למגזין "פרוטוקולים" (*Protocols*), למהדורה מיוחדת שעסקה בלשונות (ינואר 2020). כמו כן, שעתקנו את כל חילופי הדברים בין אדם לחתול באופן פונטי לאותיות עבריות: נעה ואני מבינות את הצרפתית של ברותרס באותו האופן שאנו חוות את ה'מיאו' של החתול, והאנה רוצה ללמוד אלפבית חדש.

catchat skype.jpg

[1]תצלום מסך של שיחת סקייפ, 2019

לאור שיתוף הפעולה המקוון שלנו, זה נראה הגיוני עוד יותר שביקור הסטודיו הבא במסגרת הטור, בתנאי קורונה (Corona conditions - CC), מגפה במהלך או (מ"מ) שוב יהיה ,מקוון דרך ,סקייפ ומטרתו תהיה לבדוק את האמנותי התוצר

נעה במהלך המשבר (C – Crisis, או בעברית עוד מ'). האנה כמובן הצטרפה לביקור. קבענו ליום שני בבוקר, אבל באיזה אזור זמן נעה נמצאת? בזמן שעסקנו בתכנון, האודיסאה המשיכה והיא נאלצה לטוס מניו יורק לתל אביב. היא ארזה את הסטודיו והדירה שלה בברוקלין בארגזים, שלחה אותם לאחסון ולקחה את שני החתולים שלה לבידוד. האם הפגישה שלנו תתקיים ב-4:30 אחרי הצהריים לפי שעון ניו יורק? היא שואלת. היומן שלה מלא בפעילויות מקוונות ומשקף חיים מקבילים -עם שגרה של אמנות ועבודה. היומן מתבלבל: 10:30 בבוקר בניו יורק זה 17:30 בתל אביב, ואילו אנו נפגשות בזמן ברלין וינה ב-10:30 בבוקר, כשבתל אביב השעה היא 11:30.

לכבוד הפגישה הווירטואלית שלנו אנו חובשות את כובעי ה"Coziness Radical" שלנו (אני אוהבת את המילה הגרמנית צבעוניות בדוגמאות "Radical Coziness" המילים את רקמה נעה שעליהם כובעים אלה .(נוכח ,קרוב כלומר – dabei שמתפשטות לפיתוחים אבסטרקטיים, ייחודיים לכל כובע. המונח "Coziness Radical" נבע מכותרתו של טקסט מאת ג'יימס כרזן (Chrzan) שליווה את*Full Moon Saloon*, שיתוף הפעולה של נעה עם אמרה קוזביץ (Causevic).[1]כרזן מתאר את "עולם חתולי הבית", שנוהגים לישון במשך שעות רבות ורואים כל פינה חמימה שהם תופסים כשלהם בלבד: "דלפק המטבח, המקלדת...". במיצב האינטראקטיבי שלהן נעה ואמרה הזמינו את המבקרים לחפש את "הגוון החמים" שהחתול חווה בסביבה הביתית. בשלב הבא באו כובעי "Coziness Radical", תחילה אלה שנעה הכינה לעצמה, עם מילים בלבד, וכשאנשים התחילו לבקש אותם לעצמם נעה הכינה עוד כובעים, ואז הופיעה גם הרקמה המשוכללת.

[2] 3 pics.jpg

[3]סלפי משולש עם כובעים, 5 באוקטובר, 2020

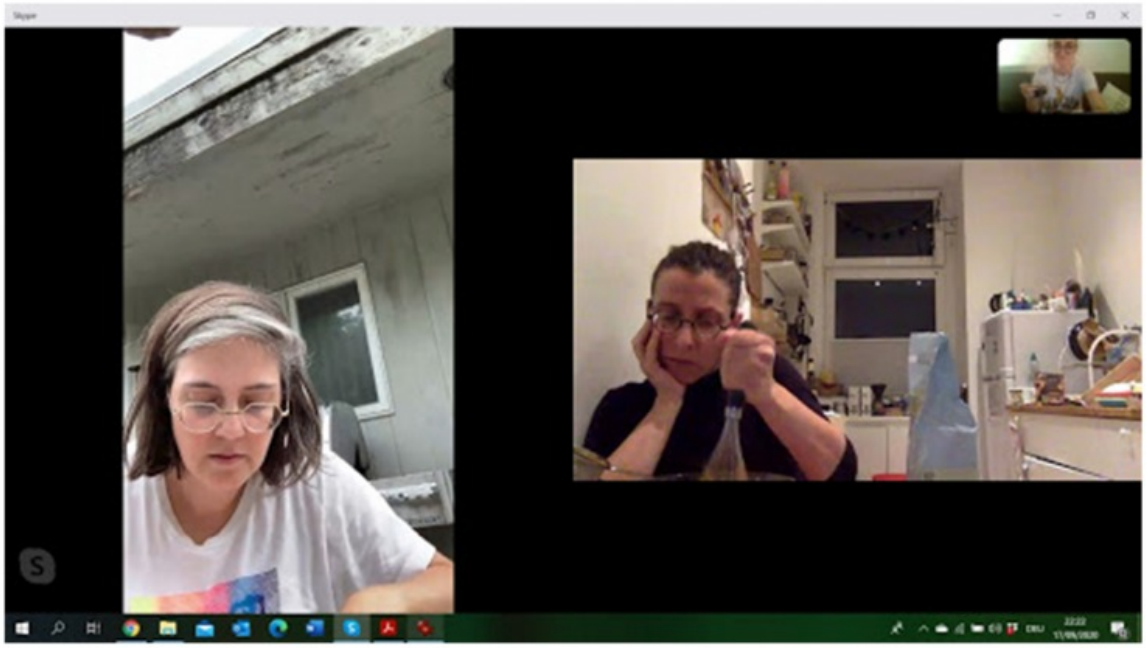
[4] skype on rooftops.jpg

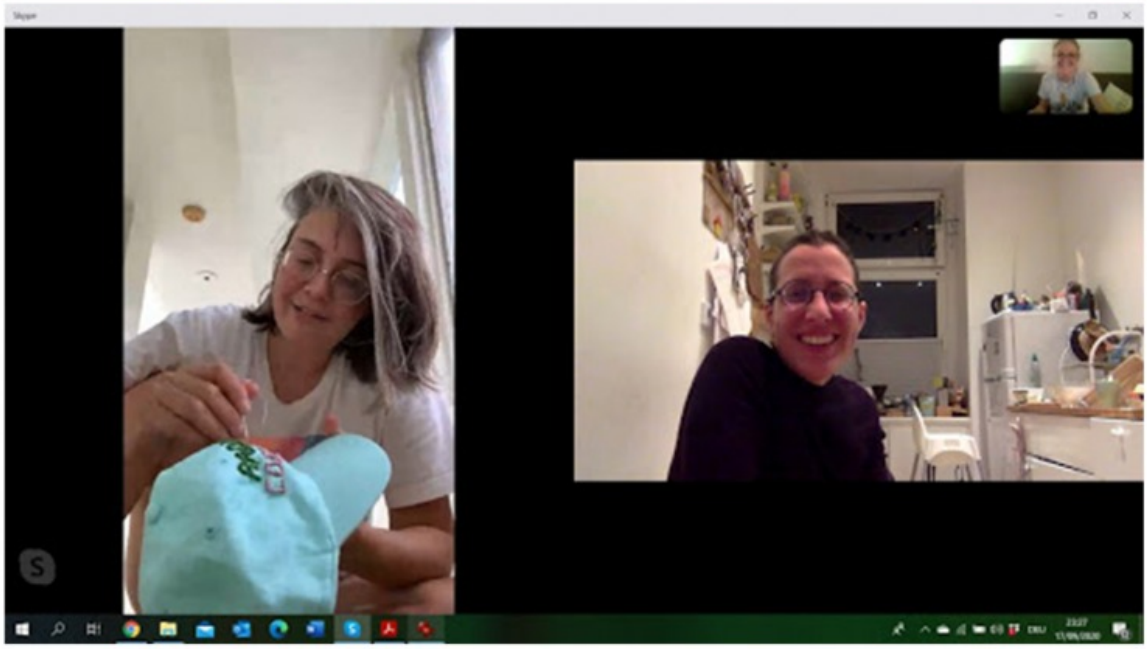

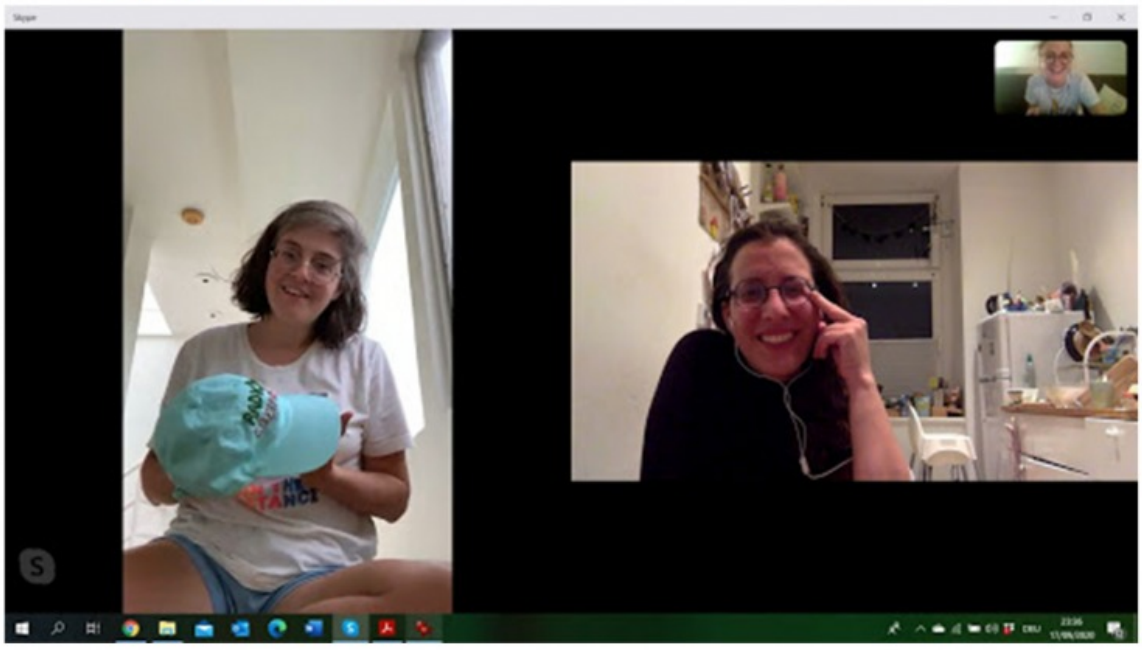
[5]תצלום מסך של שיחת סקייפ, אוקטובר 2020

"את עובדת עכשיו על כובעי "Coziness Radical"?" שאלתי את נעה. חשבתי שזה הגיוני בזמן בידוד, כשאין סטודיו. במפגשי הסקייפ שלנו במהלך הסגר, האנה ואני חווינו את נעה רוקמת על גגות ניו יורק, כשחתולי השכנים מבקרים אותה תדיר. מפגשים אלה, בעצם ביקור אחד מתמשך על פני ארבעה חודשים וארבע או חמש דירות בצד של נעה, הפכו יותר ויותר ביתיים, אפרופו משרד ביתי ופרסום דומסטי,2וכמובן – "Coziness Radical". שוב אנו מטילות ספק באפשרות של ביתיות, תוך כדי מעבר עם או בלי כל "הדברים" שלנו, או בהיפר-ביתיות, כאשר אנחנו במצב "staythefuckhome". ביתיות, אפילו האפשרות והתנאים שלה, עומדת בסכנה בכל הנוגע למעברים, לאריזת ארגזים, לחוויה של להיות מוקפת ב"בפנים" של מישהו אחר, או רק להיות ללא הרכוש האישי, "הדברים שלך" – או, בזמן הפנדמיה, להסתגרות בבית. אני חושבת על ברברה קסין (Cassin) ועל קריאתה את האודיסיאה דרך שפות. היא שואלת: "מתי אנחנו אי-פעם בבית?"3 ויוצרת המהיר המסלול על הרדיקלית הביתיות את ששמה ,ביתיות-היפר של מסוים לסוג מביא #staythefuckhome בלבול בייצור. אנו רגילות לכתוב, ופתאום אנחנו מייצרות תוך כדי דיבור: האנה סורגת מחממי זרועות מחוטי צמר, ואני אופה עוגת דבש לראש השנה עבור גן הילדים.

[6] 3 pics2.jpg

מסך של שיחות סקייפ, ספטמבר 2020

אני זוכרת שהתרשמתי במיוחד מכובע "Coziness Radical" בשחור-על-שחור שנעה הכינה והעלתה לפייסבוק ב-27 במאי – במקביל לסערה המתקדרת של "בלאק לייבס מאטר", בעקבות רצח ג'ורג' פלויד יומיים לפני כן בידי המשטרה. "זה הכובע היחיד שעשיתי ממנו יותר מאחד", אומרת לנו נעה. זה התחיל באישה שראתה את נעה עובדת על כובע אחד ברכבת התחתית והזמינה ממנה משהו ספציפי: שחור-על-שחור. עם המגפה הגיעו הזמנות רבות לכובעים, נעה מעירה. כנראה ש"זה מה שאנשים זקוקים לו עכשיו. כמו חתולים וחפצים - באופן מוזר, חבישת כובע על הראש מסייעת לתחושת ביטחון". סיפרתי להאנה ולנעה איך חשתי צורך לחבוש את הכובע בהליכות שלי בפארק, שהיה עדיין פתוח בסגר הראשון בברלין. להביא את האמנות שלי, את האמנות שברשותי, שבאוסף שלי, אל הציבור – כמציגה אקסהיביציוניסטית. עבור האנה, בווינה, כפי שנעה תיארה זאת, היה זה עניין של הגנה מפני העוינות הכללית והבדידות הפיזית שהמגפה הביאה עמה.

[8] black hat.jpg

[9]נעה גינזבורג, כובע "Coziness Radical" שחור-על-שחור, 27 במאי, 2020

[10] mihal and baby1.jpg

מיכל ב. רון + חתלתול, [11]
בכובע "Coziness Radical", בפארק בזמן סגר, 2020

"האם זהו המותג שלך?" נעה נשאלה פעם, כשחבשה את כובע ה"Coziness Radical" שלה בחנות אופנה עצמאית. "התנגדתי להפיכתו למותג", היא אומרת. "כל כובע נוצר עבור אדם ספציפי ואין לי מלאי. אני מחפשת משהו שאני מרגישה שהוא נחוץ (לי או לאחרים) בזמן שאני יוצרת אותו. אחרי שג'ורג' פלויד נהרג, למשל, עבדתי על כובע של חברה, ציירת. זה היה בתחילת יוני. הוצפתי ברגשות מאלימות המשטרה, נדהמתי מהתגובה הציבורית, מזג האוויר התחיל להתחמם והחברים שלי צעדו בחוץ. כמהגרת זה היה לא בטוח להצטרף למחאות. הייתי צריכה למצוא נתיב אחר לאנרגיה ולתסכול".

[12] 3 pics3.jpg

[13]כובע "Coziness Radical" כחול עבור נעה ח', ברוקלין, יוני 2020

בניו-יורק, נעה תרמה 50% מההכנסות ממכירת כובעים רקומים ביד ליצרנים ומפיצים מקומיים של ציוד הגנה אישי, אשר תמכו בעובדי הקו הראשון כשהיה מחסור בציוד כזה, ובהמשך גם לארגוני עזרה הדדית. "ובישראל?" אני שואלת. "בישראל התחלתי להתנדב באחד מארגוני העזרה ההדדית, "תרבות של סולידריות", שזו יוזמה אזרחית מדהימה שתומכת, מאכילה ודואגת לאנשים שהוזנחו על ידי המוסדות. נכון לעכשיו, אני חושבת שאני יכולה לעזור יותר אם אני בשטח."

כיצד מתרגמים "Coziness" לעברית? האנה מנסה לתרגם לגרמנית, והיא מתמודדת עם קשיים בשפה: במילון שהיא משתמשת בו Coziness מתורגם ל-"Gemütlichkeit" או "Behaglichkeit", והיא מוסיפה "Heimeligkeit" ומחברת אותנו אל "Heim", הבית, ואל האלביתי של פרויד. נעה מציעה משהו בין "חמימות" ו"רכות", במרחב שבין נוחות ונחמה, כל מה שלא יכול לשרוד במזג הישראלי החם והדוקרני אבל אולי כן יכול לעטוף, כפי שכריסטו וז'אן-קלוד עושים.[4]האם חמימות נדרשת כעת, כאשר החברה הישראלית לכודה בין מגבלות פוליטיות ו/או בריאותיות שמאלצות אנשים לשהות בבית ובין הצורך לצאת החוצה? מסתמן שבתנאים פוליטיים מסוימים, החתולים בישראל מבלים יותר זמן בחוץ מבעלי הבית שלהם...

> אבל הכובע היה קודם. לפני המגפה (ומיד אני מבקשת לשאול אותך, מיכל, מאחר שאת המומחית לזמן: האם אנו חווים שינוי בזמן? האם זהו עידן חדש? האם נמנה מעכשיו במושגים של לפני-המגפה ואחריה? האם אי פעם נגיע לשם?)! בכל מקרה, זה מיועד לטקסט אחר, אבל לעכשיו, חשוב להדגיש כי Coziness Radical הקדימה את המגפה. אולי אזכיר לך, מיכל היקרה, את פעילות הכובעים שלנו בגן החורף (hiver'd Jardin) של מ.ב. באנטוורפן?

כך שואלת האנה, ומשנה את הטקסט.[5]והיא ממשיכה:

האם הכובע הוא בית שאנו נושאים עימנו?

[14] IMG_7971.JPG

[15]האנה ברוקמולר ומיכל ב. רון בגן החורף של מרסל ברותרס, HKA M, אנטוורפן, 2019

ומתי אנחנו בכלל בבית, שואלת ברברה קסין, ומזכירה לנו את חנה ארנדט. ממנה למדנו שהשפה נשארת.[6]אנחנו חובשות כובעים שכתובות עליהם מילים. יש מסר בכובעים הללו, מסר צבעוני: מיהו המוסר? אנו מסתירות את עינינו תחת הכובע ומקשטות את ראשינו בשתי מילים: Coziness Radical.

בין הציבורי לפרטי, אנחנו במצב ביניים מעורפל, נחבאים ומוחבאים, שולחים הודעות ועושים שטויות. ואכן, עולמנו נעשה די מבולגן. או יותר נכון, חלול ומגוחך? "'אני רואה מה שאני אוכל' זה בדיוק כמו 'אני אוכל את מה שאני רואה'", מסביר הכובען המטורף ב"אליס בארץ הפלאות", אף הוא מומחה לזמן, יש לו שעון שמראה לו מהי השנה: אובייקטים מדברים. איך חבישת הכובע משנה אותו עצמו?

בלב הפרקטיקה של נעה נמצאת ה"הפעלה" של עבודתה וההובלה לשינוי בתפישה. היא יוצרת חפצים שעליך להחזיק, בעצמך או ביחד עם עוד מישהו, כמו*האובייקטים החוץ-עיניים* (*Extra Ocular Objects*):

> *האובייקטים החוץ-עיניים* (*אח"ע*) הם מקבצים, מבנים ארעיים שמשתמשים בהם כדי להביט בעדם ואיתם, ליצור צלילים ולצפות באנשים אחרים. ה*אח"ע* ממוספרים באופן כרונולוגי, ולא כולם עדיין קיימים – חלקם התפתחו לכדי אח"ע אחרים או לפסלים.*אח"ע* מס' 5, למשל, הוא אסמבלז' תלוי שמורכב מסרטים, חבלים, סריגת קרושה של חוטים ונצנצים, וחפצים מקרמיקה ששילבתי בתוכו. כאשר ה"מפעילים" אוחזים באח"ע הם מעבירים את הפסל לכל אורך צווארם, גופם וזרועותיהם ומאפשרים לאח"ע להיות לבובת פיתום, למסכה או למבנה קינטי. הם הופכים לפרפורמרים או משתפי פעולה עם הנמצאים איתם בחלל. קראתי להם*אח"ע*-מתוך חשיבה על שרירים חוץ עיניים שמסייעים לנו לראות: ששת השרירים שמווסתים את תנועת העין ואחד ששולט בגובה העפעף. חשבתי על האובייקטים האלה כעל הרחבה של היכולות החושיות שלנו, עם פוטנציאל לאפשר לנו לשנות את האופן הטבעי שבו אנו מסתכלים, מכיוון שאנו נאלצים להשתמש בגופנו ובידינו ואולי אף ביצורים חיים אחרים. כמה זמן יעבור עד שנוכל לעשות זאת שוב?

אולם, המסקנה של נעה לא תהיה להגיד "אני רוצה לחזור לאחור" אלא "אני מקווה שלא נחזור לאחור". "מכיוון שעלינו לחשוב על יחס הגומלין שלנו, אנו חיים עם אפס אחריות", אומרת האמנית. "אמנים צריכים לתת דוגמה אבל היא לא חייבת להיות באמצעות התוכן של יצירתם. הם יכולים להיות אקטיביסטים, להצטרף לתנועת מחאה או לארגון של עזרה הדדית." בעקבות מקרי הרצח של ג'ורג' פלויד ובריאונה טיילור היא תוהה: "קולו של מי יישמע כשהמגפה תחלוף? אנו חייבים לשים במרכז את האנשים והקהילות שהורחקו לשוליים."

[16] Extra Ocular Object Number Five.jpg

[17]נעה גינזבורג, אובייקטים חוץ-עיניים מס' 5, 2019

[18] Extra Ocular Object Number Eight.jpg

[19]נעה גינזבורג, אובייקטים חוץ-עיניים מס' 8, 2020

[20] Extra Ocular Object Number Nine in hand.jpg

[21]נעה גינזבורג, אובייקטים חוץ-עיניים מס' 9, 2020

בינתיים, האמנית יכולה להמשיך לעבוד על הסדרה*Noajump#*, שבה היא משתמשת בהאשטג של אינסטגרם כאמצעי ארכיוני. בתצלומים אלה היא קופאת בין שמיים לארץ באופן שגורם לי לחשוב על המצב האנושי העכשווי – לא לכאן ולא לשם, לכוד בתווך. הגיע הזמן שנכתוב על זמן. והאנה מוסיפה:

נעה כבר קופצת במשך שנים.

ה"ב:נעה, מתי התחלת לקפוץ? איזה מין היגד #noajump מציב בחלל?

האנה מתחילה לשאול שאלות, והביקור הופך לראיון.

נ"ג:אני חושבת שלא ממש הכנסתי את זה לקונטקסט עד עכשיו, מלבד כמה הרצאות-אמן. זו סדרה שקיימת באינסטגרם כ-*noajump#*, שהתחילה כדרך בה הגוף שלי מתקיים במרחב הציבורי. לתהליך יש מעין מבט

פרפורמטיבי, הוא דורש הכנה, ולרוב כמה ניסיונות שבמהלכם הפעולות ואפילו הצלילים (של מצלמת הטלפון, של רגליי הרוקעות) מוגברים. כמישהי שרגילה לצלם אחרים זה היה תהליך משחרר עבורי – להיות לפני המצלמה. זה היה בשנת 2012, לפני שמוטות סלפי היו עניין :).[7]הקפיצות היו זיכרונות של מקומות וגרסאות שונות שלי. אני מכירה בחשיבות התיעוד: הייתי כאן. במקום להשאיר כתובת על קיר, קפצתי. ביליתי זמן רב עם אמני רחוב בתל אביב. תיעדתי את עבודתם ברחבי העיר ובמקומות נטושים ומחתרתיים בערך בזמן שהבנתי שלא אפתח קריירה במחקר רפואי-מדעי. הלכתי ללמוד אמנות במקום זאת, וחשבתי על תפיסה, אימוץ והכרזה על חללים שלא היו נראים אלא אם מחפשים אותם. זה גרם לי להיות מודעת לבחירות שנעשות במרחב הציבורי ולחשוב על דרכים להפוך אותו ללא-מוכר; זה קשור לתיחום ולחלל בטוח, או לפחות יותר בטוח. המיצבים שלי במשך לימודי התואר הראשון נבעו מהתנסויות אלה, ואני חושבת ש-*noajump#*היה חלק מזה. אני שמחה שזה עדיין אתי.

ה"ב:אני רוצה להתעכב לרגע על השאלה של אתר כמקום לייצור של משהו: מה ההבדל בין קפיצה בסטודיו שלך ובין קפיצה במרחב הציבורי?

נ"ג:אני קופצת בסטודיו לעתים רחוקות, כמו למשל אם אני נכנסת לסטודיו חדש או עוזבת, כדי לציין את חשיבות העניין. אם קפצתי בחלל פנים זה היה אולי במוזיאון (היו לי הרבה היתקלויות עם שומרי.ות מוזיאונים שחששו מהרעש שהתהליך הקים!), או בגלריה, במיצבים שלי, באתר היסטורי או במקום נטוש. מבחינה טכנית יש עניין של אור, של לכידת תנועה מבלי להשתמש בתאורה מלאכותית או בפלאש, כך שיותר מתאים בחוץ, במשך היום. השחר או בין הערביים מאתגרים יותר. זה מצחיק – מדי פעם מבקשים ממני להנציח ביקור בסטודיו או בבית בקפיצה – אבל לרוב אני מסרבת :) צריך שהחלל "יבקש" את זה.

[22] noajump 2020.png

[23]
#Noajump *[24]*, 22 באוקטובר 2020, תל אביב

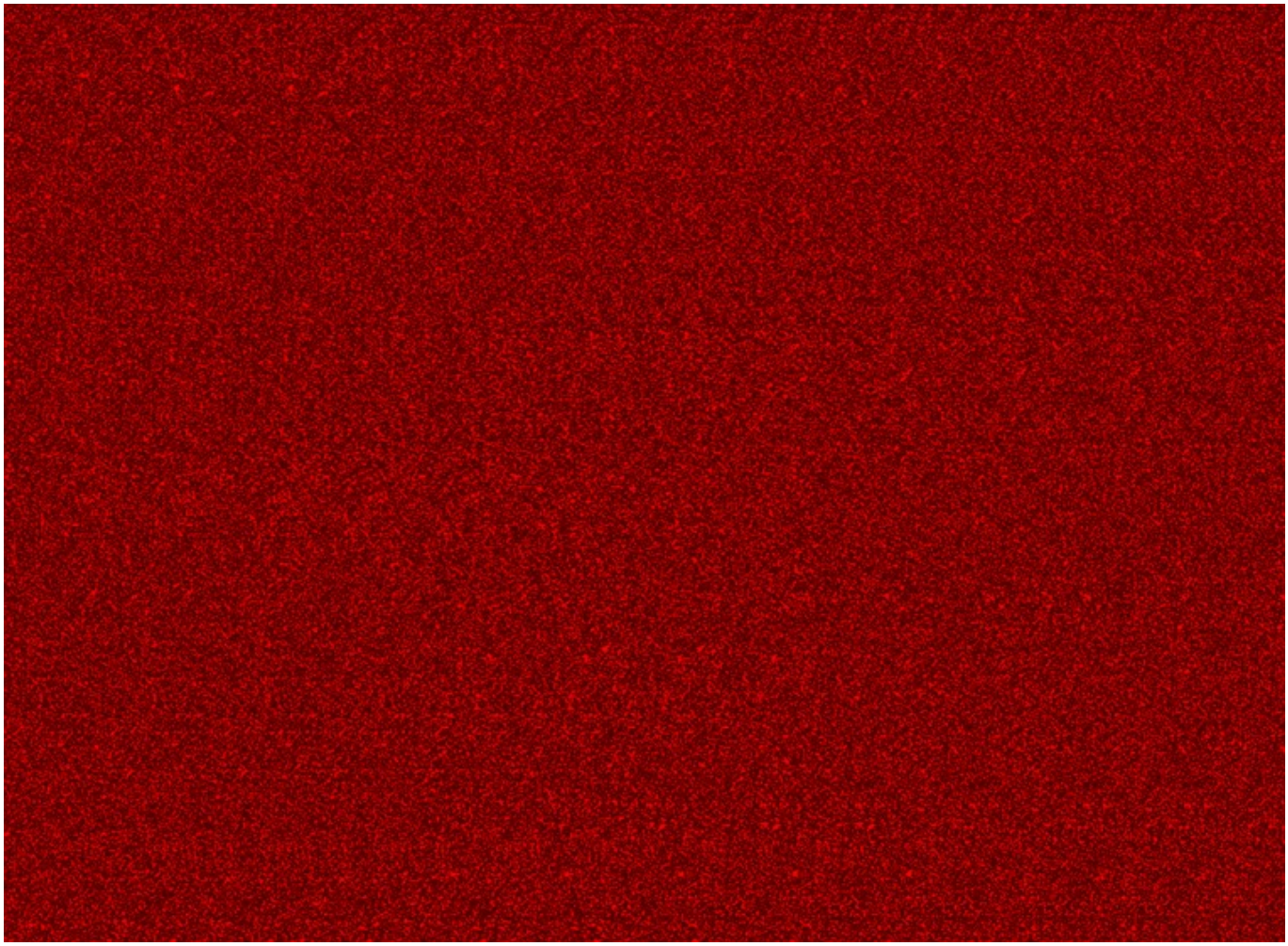
האנה חושבת על ההיפר-ביתיות של "Coziness Radical" ואומרת:

אנו עוקבות אחרי האמנית, קפיצה אחר קפיצה. אנו רק מניחות שיש כאן סדר זמן כרונולוגי. היא הייתה יכולה לקפוץ קודם לכן. או אחר כך. הקפיצות שלה הופכות לאירועים רק אחרי שקפצה, כפי שג'ודית באטלר הייתה אולי מנסחת את זה.8 אנחנו רואות את הסביבה ולפעמים יכולות לנחש או לפענח היכן היא נמצאת ברגע מסוים של זמן ומרחב. אבל האם היא באמת נמצאת שם? מה גורם לנו להיות במקום כלשהו? האם זהו באמת המגע בין רגלינו והאדמה? "היכן הייתי", שואל ההוגה, כפי שאביטל רונאל מזכירה לנו בהקשר של ז'אק דרידה (Derrida).9זהו אגוז קשה לפיצוח, שאלה שמתעקשת לא להיענות. היכן היינו? אני חושבת שהלכנו לאיבוד. ועד אז, אפשר לקפוץ. מקפיצה לקפיצה אנו עוקבות אחרי האמנית – וכנראה אלה הקפיצות שלה שעוצרות את הזמן שלנו לרגע שלא בעיתו. האם זה הכרחי? נקפוץ?

- שיתוף הפעולה המשולש האחרון שלנו, שיצא לאור ב-2021, מציג עוד פתרון, או מעבר, בין עבודות במרחב ובין דו

ממדיות. לסקירה שלנו את ספרו של פול ב' פרסיאדו (Preciado)*דירה באורנוס* (*An Apartment in Uranus*) (שוב ביתיות! שוב BPB!),10 שמופיע בגיליון הרביעי של *Counter-Signals* [25], נעה תרמה סטראוגרמות תלת-מימדיות.11

[26] 3 - remember the urgency red 11.11-2.jpg

Noa Ginzburg, Remember the Urgency, 2020[27]

הן הולכות ונעשות מופשטות כשהן מלוות את הטקסט: בהתחלה, אפשר לזהות אותיות רישיות שמצטרפות למילים בתוך האווירה התלת-ממדית. ובחידות המונוכרומטיות הבאות אפשר אולי לראות מילים מצוירות. באלה האחרונות נראים פסלים -ומיצבים שהושטחו לכדי דימויים ואז תורגמו חזרה לתלת-ממדיות מתעתעת. היכולת לראות (או לא) את הדימויים היא תלוית גיל: האם כבר היינו שם כשסטראוגרמות היו באופנה, האם התאמנו בהצלבת העיניים כדי לראות את הדימוי החבוי? נעה אכן זוכרת, וגם אני, שעדיין משתמשת בפזילה כמכשיר לפרשנות בצפייה באמנות מורכבת. האנה היא כנראה צעירה מדי כדי להבין. ואתן? האם אתן מבחינות במידיות?

- James Chrzan, “Radical Coziness: The Umwelt of House Cats and Perceptual Shifts in the 1. , New *Amra and Noa Love Cats: Full Moon Saloon* Full Moon Saloon,” zine, on the occasion of York 2018
- Maria ,Broodthaers Marcel – ‘sandwich a in butter like’”האנה ברוקמולר טבעה את הביטוי2. -ב שהתפרסם לכנס במאמר Untimely Media / Domestic Gilissen, and Domestic Publicity, Techniques. The 60s and 70s between New York and Vienna [28].“ סימפוזיון בין-לאומי שנערך במכון להיסטוריה של האמנות באוניברסיטת וינה ב-23-25 במאי, 2019.
- , trans. Pascale-Anne Brault *Nostalgia. When are we ever at home?* Barbara Cassin, 3. (Fordham University Press, 2016)
- יואל הופמן, קורות חיים, 2007: אולי הדברים האלה קשורים לחטא הקדמון. בזעת אפיך תאכל לחם. וכי תראה4. צפור תאמר "ציפור". תראה אדם- תאמר "אדם". וכך, למרבה הזוועה, עולם של סימנים יכסה את הדברים כמו אותם בדים גדולים שהמטרף ההוא [מה שמו. כריסטו?] עוטף בהם הכל.
- בתערוכה ”Politique Soleil - Broodthaers Marcel“, HKA M אנטוורפן, 4 באוקטובר 2029 – 19 בינואר5. 2020, באצירת לוטה בקווה
- , trans. Pascale-Anne Brault *Nostalgia. When are we ever at home?* Barbara Cassin, 6. (Fordham University Press, 2016), p. 45.
- הקורא חד העין יבחין ברגע שבו הביקור הופך ל-chat. ואוסיף: <3 <3 <3 7.
- Judith Butler, “When Gesture Becomes Event”, in: Anna Street/Julien Alliot/Magnolia Pauker8. , (Springer 2017), *Inter Views in Performance Philosophy: Crossings and Conversations* (eds.), p. 171-181
- Avital Ronell, Media Technology and Scholarship, European Graduate School Video 9. [29] https://www.youtube.com/watch?v=VvV3n9-orLo&t=2323s Lectures (2010),
- , trans. Charlotte *An Apartment in Uranus. Chronicles of the Crossing* Paul B. Preciado, 10. Mandell (Semiotext(e), 2019).
- An .dentity-ur to dentity-i From”,האנה ברוקמולר ומיכל ב. רון עם תרומה אמנותית של נעה גינזבורג 11. 4. Identity in Crisis (in *Counter-Signals* Odyssey to Uranus with Paul Beatriz Preciado,” preparation)

Source URL: https://tohumagazine.com/he/article/%D7%9E%D7%91%D7%A8-%D7%9E%D7%91%D7%A7%D7%A8%D7%AA-2-%D7%90%D7%A6%D7%9C-%D7%A0%D7%A2%D7%94-%D7%92%D7%99%D7%A0%D7%96%D7%91%D7%95%D7%A8%D7%92-%D7%A2%D7%9D-%D7%94%D7%90%D7%A0%D7%94-%D7%91%D7%A8%D7%95%D7%A7%D7%9E%D7%95%D7%9C%D7%A8

Links
[1] https://tohumagazine.com/sites/default/files/catchat%20skype.jpg
[2] https://tohumagazine.com/he/file/3-picsjpg
[3] https://tohumagazine.com/sites/default/files/3%20pics.jpg
[4] https://tohumagazine.com/he/file/skype-rooftopsjpg
[5] https://tohumagazine.com/sites/default/files/skype%20on%20rooftops.jpg
[6] https://tohumagazine.com/he/file/3-pics2jpg
[7] https://tohumagazine.com/sites/default/files/3%20pics2.jpg
[8] https://tohumagazine.com/he/file/black-hatjpg
[9] https://tohumagazine.com/sites/default/files/black%20hat.jpg
[10] https://tohumagazine.com/he/file/mihal-and-baby1jpg
[11] https://tohumagazine.com/sites/default/files/mihal%20and%20baby1.jpg
[12] https://tohumagazine.com/he/file/3-pics3jpg
[13] https://tohumagazine.com/sites/default/files/3%20pics3.jpg
[14] https://tohumagazine.com/he/file/img7971jpg
[15] https://tohumagazine.com/sites/default/files/IMG_7971.JPG
[16] https://tohumagazine.com/he/file/extra-ocular-object-number-fivejpg
[17] https://tohumagazine.com/sites/default/files/Extra%20Ocular%20Object%20Number%20Five.jpg
[18] https://tohumagazine.com/he/file/extra-ocular-object-number-eightjpg
[19] https://tohumagazine.com/sites/default/files/Extra%20Ocular%20Object%20Number%20Eight.jpg
[20] https://tohumagazine.com/he/file/extra-ocular-object-number-nine-handjpg
[21] https://tohumagazine.com/sites/default/files/Extra%20Ocular%20Object%20Number%20Nine%20in%20hand.jpg
[22] https://tohumagazine.com/he/file/noajump-2020png

[23] https://tohumagazine.com/sites/default/files/noajump%202020.png
[24] https://www.instagram.com/explore/tags/noajump/
[25] http://www.counter-signals.net/
[26] https://tohumagazine.com/he/file/3-remember-urgency-red-1111-2jpg
[27] https://tohumagazine.com/sites/default/files/3%20-%20remember%20the%20urgency%20red%2011.11-2.jpg
[28] https://kunstgeschichte.univie.ac.at/forschungsprojekte/einzelansicht/news/untimely-media-domestic-techniques/?no_cache=1&tx_news_pi1%5Bcontroller%5D=News&tx_news_pi1%5B=
[29] https://www.youtube.com/watch?v=VvV3n9-orLo&t=2323s